

My dva ho nenapsali

My dva ho nenapsali

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Daniel Hrnčíř, Zuzana Hrnčířová
My dva ho nenapsali – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

● ■ pointa

My dva ho nenapsali

Daniel Hrnčír

Zuzana Hrnčířová

Věnováno všem, kteří kdy milovali, milují nebo milovat budou.

Napsat příběh. Napsat ho tak, jak se stal. Bez příkras. Bez zbytečných úprav. S krásou, kterou v srdci jeden pro druhého máme. Ale i s hořkostí, kterou jsme museli spolknout.

Chtěli jsme vyprávět. Ukázat všem, že nic není bezvýchodné. Nic není nemožné. Že žít podle naučených konvencí a jistot nemusí znamenat zaručené štěstí. Že i když už žijeme odděleně, můžeme se mít rádi. Že někdy jsme silnější sami. Že nemá smysl vyčítat si staré křivdy. Že jednou milovat neznamena nikdy nemilovat znovu. Že žít se dá i se zlomeným srdcem, protože je větší, než si myslíme. Že věnovat se tomu, čemu doopravdy chceme, stojí za všechnu průvodní bolest. A nakonec, že nelitujeme, že jsme se rozhodli jít si za svými sny, byť každý zvlášť. Nechceme se totiž ve stáří ohlídnout s lítostí, že jsme žili jinak, než jsme doopravdy chtěli.

Odhalujeme svoji minulost, předáváme přítomnost a načrtáváme možnou budoucnost. Píšeme tak trochu o lásce, tak trochu o životě, tak trochu o bolesti, a nejvíc ze všeho pak o cestách, které z nás dělají ty, kterými si přejeme být.

Píšeme o nás dvou i o každém zvlášť. Píšeme o našich pocitech a touze poznávat nové. Píšeme o tom, co nás žene dopředu a mnohdy zároveň činí slepými. Píšeme tak, jak cítíme, i když slova mnohdy nestačí k popsání všech krás, které si přejeme předat. Krás společných i prožitých zvlášť. A nakonec píšeme tak trochu i pro sebe a pro toho druhého. Dokonale i nedokonale, ale od srdce.

Oba doufáme, že vás naše vyprávění bude bavit a že si v něm každý najde to své.

Sedím na úpatí hory a čekám na západ slunce. Vyčerpaná na těle, ale povznesená na duši. Uprostřed ničeho, jen já, batoh a mobil, co nemá signál. Ruce se mi ještě stále chvějí, zatím se nevzpamatovaly, že už na ramenou nenesu výbavu na celých osm dní. Jde o jeden z těch okamžiků, kdy se vám chce plakat ze smutku i nádhery naráz. Ani sami nevíte. Ponoření do ticha samoty a současně neskonale šťastní. Koukáte, jak se ve dvanáct večer slunce nechává pomalu střídat měsícem. Žasnete nad úchvatností, čistotou a silou přírody a připadáte si naráz strašně maličtí, ale současně i silní a větší než celý vesmír. Čas v tu chvíli nikam neplyne. Cítíte, že kdybyste teď a tady zemřeli, bude všechno, jak má. A přece vás i drobně bodne u srdce, takový střípek zaseklý hluboko do masa. Být sám je kouzelné i těžké zároveň. Člověka zasáhne lítost nad všemi, kteří žijí sami, protože musí. A třeba už sami zůstanou napořád. Já jsem tu sama, protože chci, a přesto s tím rok co rok bojuju. Letos Island, opět po letech. Můj někdejší sen, párkrát zapomenutý, párkrát zastíněný Indií, ale stále hluboko ukrytý někde v podvědomí s cedulkou „tam chci“. Boom v současnosti už opadl, tak jsem zamířila znovu sem. I po tak dlouhé době, kdy aspoň jednou ročně trávím týden někde sama nezávisle na tom, s kým zrovna sdílím život, mě přitom vždycky překvapí, co nového samo vyplave na povrch k vyřešení, nebo třeba jen k prostému prožití, odžití a opuštění.

Jde o mou čtrnáctou sólo cestu, a stejně se pořád nemůžu nabažit toho, co mi putování v jednom dává. Stále dokola se učím hledat v sobě odvahu, odolnost a ochotu vystoupit z komfortu. Znovu nacházím schopnost užívat si i chvíle, kdy trpím, a brát všechno jako součást dobrodružství. Zpracovávám sebe i svoji samotu a přijímám za sebe plnou zodpovědnost, kdy nelze „něco nezvládnout“. Překonávám obavy před odletem, trhám neviděná pouta s běžným světem a procházím stavy úzkosti, že mám sama se svojí duší – rok co rok plnější nejrůznějších vjemů, ale i poklesků a chyb –

vydržet bez možnosti úniku tolik dní v kuse. Nuceně překonávám strach. Vždycky se nějaký najde, jen předem nikdy nevím jaký. Jestli z medvědů nebo jiných zvířat, z lidí, hmyzu, počasí, výšky, terénu, ztráty orientace, úrazu nebo trasy, která je nad moje schopnosti. A nakonec stejně musím s pokorou a nadějí doufat, že strach zůstane jen strachem. Stále se však držím pravidla nevybírat zemi, které se už na začátku bojím. Ale když místu důvěřuju, prostě věřím, že mě něco nade mnou má rádo. Zatím to vždycky fungovalo.

Dodnes vzpomínám, jak jsem děkovala anděličkům za ochrannou ruku, když jsem omylem prošla podchodem bezdomovců, lezla po skále s dvaceti kily na zádech nebo se neměla kam schovat na noc a musela vzít zavděk malým keřem vedle silnice. Pokud do nebezpečí nechodím naschvál, nezbývá, než strach zpracovat, uvědomit si, že nedává nic, co by mi mohlo pomoci, a prostě jít dál. Zkoumat svoje pocity, poslouchat intuici, rozhodovat se a svá rozhodnutí pak vypít do dna. Baví mě to i přes to, že se rok co rok cítím hůř – energii ani zdraví už nepovažuji za takovou samozřejmost jako v sedmadvaceti, ale nevzdávám se, protože by mi tyhle zážitky chyběly. Na cestách se cítím nejbliž sama sobě a mám se ráda za to, jaká jsem, což mi přijde důležité si připomínat. Miluju svoje tělo, protože pořád zvládá, co mu hlava uchystá. Miluju svoji pevnou vůli a trochu „punku v srdíčku“, jak jsme kdysi říkali, který ani po letech nezmizel. Než jsem si to ale skutečně uvědomila a dovedla přiznat i nahlas, musela jsem ujít dlouhou cestu. Místy sladkobolnou, místy až na dřeň, ale ve výsledku nádhernou. Asi mě měla dovést přesně sem, do teď a tady, a asi celou dobu usilovala o stejný cíl – abych se cítila šťastná. To jsem si koneckonců přála při pohledu na padající hvězdy už úplně od malička. Takhle jednoduše. Bez podmínek, jak by to štěstí mělo vypadat. Nevzdala jsem se toho, ani když přišly horší časy, a radši jsem tehdy sama sebe přesvědčila, že nic netrvá věčně a vždycky jde

vyhlížet to dobré, spíš než utápět se v lítosti. Takhle zpětně mi přijde skoro úsměvné, že za mojí současnou spokojeností stojí to nejhorší, co jsem v mládí prožila. Rozpad vztahu s mužem, kterého jsem neko-nečně milovala. A taky s mužem, který mi otevřel oči, který mě životem provázel celých deset let a kterému za spoustu věcí vděčím dodnes. To, že náš rozchod oběma přinesl tolik bolesti, vnímám teď po letech až ne-skutečně bezvýznamně.

Potkali jsme se v autobuse cestou na bitvu. Bylo mi šestnáct a i když zadaná, na akci jsem jela sama – a nutno přiznat, že ráda. Dan mě zaujal úplně hned, ať už jen dlouhýma vlasama, které mi imponovaly, co si jen pamatuju, nebo mečem na krosně, štítem v ruce, nátepníkem s hřebíky a celkovým vzhledem punkáče. „Týpci“ mě brali vždycky, nezávisle na tom, jestli šlo o gotiky, huliče, fantazáky, dredaře, metaláky nebo jen po-divné existence. Fascinovali mě jednoduše tím, že se nebojí být sví. A jak teprve moje srdíčko zaplesalo v Hořicích, když přistoupili další tři takoví „dlouhovlasí metaláci“ a hned za Danem zamířili. Už nešlo pochybovat, že někdo z nás jede jinam než do Doks. Během akce jsem je téměř neustále hledala v davu stovek bojujících, samozřejmě celá pař. Bláznivých šest-náct je prostě bláznivých šestnáct, i když jsem z toho možná nikdy úplně nevyrostla. Přitom pokaždé, když jsem jejich skupinku spatřila někde po-stávat, jsem je s nadšením ukazovala sestřenici, která se mnou v těchhle „holčíčích věcech“ pravidelně piklila. Cestou zpátky potom v Hořicích tři z nich zase vystoupili a v autobuse zbyl jenom Dan. Dali jsme se do řeči a při loučení jsem ho pozvala na Dračí doupě. To jsem ještě nevěděla, že za rok už budu s těmi čtyřmi metaláky v Doksech tábořit.

Uběhl půlrok, během kterého jsem Dana jen jednou potkala v parku (bez košile, potetovaného! a pořád s těmi hřebíky!) a jednou ho zahlédla z MHD cestou na oběd. I tehdy jsem pukala radostí, takovou tou puber-

tální živostí, která u někoho časem zajde, u někoho nikdy, a pro změnu ho ukazovala kamarádce Kátě. Chodili jsme do školy jen kousek od sebe – já na gympl, on na obchodku. Snadno mě proto později odlovil na zastávce a zeptal se, jestli pořád hrajeme ten Dračák, a na závěr zkonstatoval, že mi to sluší, čímž mi vyrazil dech. Vlastně jsem se nikdy nenaučila, co se na tohle říká, aby to nebylo trapný. No, a tak začal chodit na Doupě a já s ním do čajovny. V té době jsem ale pořád ještě setrvala v předchozím, dost náročném vztahu. Skončila jsem ho zhruba týden před tím, než mě Dan poprvé políbil. Pamatuju si dodnes, jak jsem z toho všeho chtěla vycouvat. Vyžveklá z partnerství, které bylo moc dospělé na moc nedospělou holku. Moc závazné na moc nevázanou holku. V kterém jsem mockrát řekla „miluju tě“, aniž bych to tak vážně cítila. V prvním vztahu je holt člověk tele... Ale Dan mě přesvědčil, že všechno, v čem jsem se předtím cítila nespokojená, považuje za kraviny a on že takový není.

Měl pravdu, nebyl. Vždycky mi dával volnost a zároveň důvěru. Uměl mě rozesmát a zároveň dojmout. Rukávem od košile mi utíral slzy od pláče i od smíchu. Naučil mě postupně zase používat „miluju tě“ a poznat, co vlastně doopravdy znamená. Ukázal mi svoji osobitost a mnohé tím ve mně změnil, v mnohém mě postrčil a pomohl mi přestat být tou hodnou maminčinou holčičkou, v které jsem se cítila až příliš svázaná. Vždycky mě nahlas chválil a já si doteď s hořkým pocitem myslím, že jsem ho chválila zbytečně málo.

Dnes je všechno jinak. S Danem už dávno nejsme sví, ale to nemění nic na tom, jak hezky spolu vycházíme. Každý máme vlastní život, vlastní partnery, vlastní děti, rodiny, zájmy, bydlení... všechno. Nedá se zapomenout, že jsme kdysi tvořili pár, dva a půl roku žili jako manželé a další rok se pro jistotu ještě nechtěli rozvést, ale už jde jen o minulost. Všem dalším mužům, které jsem po Danovi poznala, vděčím za to, že se s mým

„cejchem“ smířili už na začátku, bez čehož by to ostatně ani nešlo. Jen ten první, Tomáš, se mnou bohužel procházel stavy, kdy jsem se od Dana teprve odpoutávala a jeho to určitě v mnohém zraňovalo. Každý další už potom jen toleroval, že mám ve světě výborného „parťáka“, s kterým ale žádné zálety definitivně nehrozí. Stali jsme se s Danem přáteli, a tak to zůstává do dnešních dní. Vzpomínky na něj ale nikam nezmizely.

První týden jsem myslel, že zhebnu. Za „á“ jsem na moři nebyl už víc jak dva roky, což o něčem svědčí, když jsem na něm dřív trávil nemálo měsíců, a za „bé“, plnit si staré sny je krásné, ale je dobré si promyslet, jestli to jsou pořád ještě sny. Moje pochyby se na čas rozptýlily – hlavně po ten čas, kdy se nalodila stará parta.

Dokavad jsme na palubě fungovali ve více lidech, věnovali jsme každý večer vzpomínkám. Vzpomínám na ty staré dobré časy. Samozřejmě, že TA historka o bouři, která se před lety tradovala na padesáti uzlech, za léta nabubřela do sedmdesáti. Ale na začátku jsem litoval. Všeho. Času, peněz, ženy, která se nezměnila. Až na ty vrásky a kila. Genetika se prostě nezapře, to má Terka po rodičích – a ty dvě děti tomu taky nepomohly. A já? Pořád takový floutek s trochou vrásek kolem očí. Aspoň, že denně cvičím, protahuju se, snažím se napodobit tanec a jednou týdně se jen tak zlehounka potahám po zemi s chlapama na jiu, abych si i já připadal jako chlap a ne jako věčné dítě nebo nevím. Nefunguje to.

Před lety mi můj vzhled dělal problém. Hlavně když jsem přišel na jednání a začal lidem říkat, co a jak se bude dělat. Táhlo mi tehdá na pětadvacet, každej zaměstnanec mě měl u řítě a v hospodě po mně chtěli věčně občanku. Stejně to měl i bratr. Abych to zkrátil, pro žádnou ženu nebylo lehký vedle nás stárnout. Netloustli jsme, neplešatěli, vrásky jen jako neznatelné rýhy. Ale co se na chvíli zdá jako výhoda, je pro druhého peklo. Prostě není všechno sluníčkový. Navíc jedna věc je to, jak vypa-

dám, a druhá, jak se cítím. Kdysi jsem si na lyžích zrakvil koleno, a když se blbě pohnu nebo je zima, tak to prostě štípne. A taky v něm nepříjemně praská a lyže si užívám jedině s ortézou. Nejsme nejmladší. Ani já. Ani ona. O to víc mě i po těch letech dokáže pekelně nasrat.

„Dane!“ vytrhne mě z myšlenek. Loď se podivně moc naklonila a žaludek mi řekl, že krájet jablka není priorita. Pročísnu si nervózně vlasy. Starý zvyk. Kouknu se na ni a usměju se.

„Refujeme?“¹ Jen přikývne.

„Hlavatku?“ Jen přikývne.

„Ale rychle,“ křikne. Vyběhnu nahoru. Koleno se ozve. Bolest ignoruju. Zatnu pěst. Fouká tak dobrá Beaufortova sedmička a my jen částečně stočenou genu. Hlavatka – což je fakt děsnej výraz pro hlavní plachtu, omlouvá mě snad jen, že mě ho naučil kamarád, co vlastní marínu na Lipně – zkrátka hlavatka nám táhla loď do driftu, kormidlo vytočený na maximum. Chytnu lano do ruky, obhodím ho frajersky kolem vinšny,² abych si v zápětí uvědomil, že jsem ho obhodil na špatnou stranu. Vinšny se točí po směru hodinových ručiček, i ty na levoboku. Téra si toho vůbec nevšimla, tak dělám, že ho teprve namotávám. Sám sobě se směju. I po těch letech stále stejnej blbeček. Žádná změna. Odjistím stopper a nechám plachtu pomalu padat do lejzybagu.³ Nejdříve k prvnímu refu. Podívám se na Téru. Ani nemusíme mluvit. Nechám plachtu spadnout k druhému refu.

„Dobry, to stačí,“ nekřičí, ani nemluví potichu, ani ostře, ani to není otázka. Je to to nejzajímavější upozornění na fakt. Stroze a technicky. Bez náznaku nervozity, podráždění či jiných negativních tónů, které ta holka často používá ve slovech určených mně. Otočím se na ni, kývnu a zadělám stopper. Vyskočím na palubu a začnu uzavírat refovací uzly kolem ráhna a plachty. Jo, tohle je ta stará plachetnice, kde se používají refovací uzly, lejzybag a vůbec docela dost dalšího staromódního vybavení.

„Hotovo. Dotáhni ji!“ zakřičím na ni. Opře se celým tělem a potáhne výtah hlavní plachty. Sílu tedy má. Kdysi jsem ji se spolubydlícím učil úderu pěstí. Až ji naštvu, tak doufám, že na všechno zapomněla.

„Povol genu.“

Chytnu otěže geny a malinko je povolím. Téra upraví kurz. Kruci, zapomněl jsem na jezdce u hlavní plachty. Nejsou ideálně nastavený a určitě bych si mohl pohrát s trimem. Stejně jako si s ním hrával Ráda. Geniální jachtař. Kde je mu, chlapci, konec? Potkávám ho náhodně jednou za pět let a vždycky někde u moře. Prej žil chvíli v Itálii. Stejně mi přijde zvláštní, jak občas někoho přestanete pravidelně vídat, a pak už si s ním nemáte co říct, a někoho nevidíte třeba roky a je to úplně jedno, protože jste spolu prožili takových věcí, že jste prostě zůstali přáteli.

„Dobrý?“ zeptá se.

Existuje jen jedno místo, kde jsme se nehádali, nebo jen výjimečně. A to na moři.⁴ Teda kromě chvíle, kdy se dozvěděla, že jsem stále ženatý, i když jsem ji pětkrát ujišťoval, že už ne. Kámo! To byla šílená doba.

„Tak dobrý?“ ozve se znovu.

Jen kývnu.

Jo, na lodi jsme si prostě rozuměli. Až na tu chvíli, kdy mi v kajutě narychlo balila věci, protože si přečetla smsky, které jsem své bývalé – tehdy vlastně ještě současné – ženě z výpravy posílal.

Své bývalé ženě... I po letech ta slova převaluji na jazyku s jistou hrdostí. Ještě dlouho po tom, co jsme žili odloučeně a s jinými partnery, jsme se stýkali. Občas na kafe, občas na čaj. Povídali si a pokaždé, když ji nějaký číšník oslovil „slečno“, hrdě jsem dodal, že „paní“. Teda dokud jsme se oficiálně nerozvedli. A neříkal jsem to proto, abych si ji uzmul pro sebe, ale proto, abych mohl světu říci: „Koukejte, jak umí být život krásný. Koukejte, jaká dívka mě poctila náklonností a byla se mnou v těch nejtěžších

chvilích, a, ač to skončilo, tak se podívejte, jak krásná umí být. Jak krásná je!“ Stejně jako tehdy, kdy jsme se dali dohromady.

Dodnes si pamatuji, jak mi bušilo srdce. Téměř jsem ji neznal, ale věděl jsem, že chodí do školy kousek ode mě. Hned naproti. Taky jsem věděl, že hraje hry na hrdiny, a taky jsem ji potkal na jedné bitvě. To ještě za časů, kdy pružinová kroužková košile na tunice znamenala vrchol kostýmu a kanady se braly jako historické středověké boty. Tehdy stála na zastávce a čekala na autobus čtrnáctku ještě s jednou zrzkou, její nejlepší kamarádkou. O mnoho let později jí pak ta samá kamarádka svědčila na svatbě.

Bylo to v září. Slunce odpoledne ještě pánilo a v takovém tom teplu-zimě člověk nevěděl, co si vzít na sebe, jestli už mikinu, nebo ještě krátký triko. Řekl jsem klukům ze školy, že musím za tou holkou a na něčem se s ní domluvit. Z toho rozhovoru si nepamatuju skoro nic. Víím, že jsem se chtěl doptat, jestli stále hrají Dračí doupě a zda bych se mohl přidat. Nezapamatoval jsem si, co říkala. Jen to, že mám přijít. Raději jsem se rozloučil a odešel se někam vydýchat. Kluci si mě pak trochu dobírali, ale nakonec jsme se všichni rozprchli pryč. Někdo domů a já tradičně do čajky. Za Kubou. Říct mu o tom a přesvědčit ho, aby se mnou začal chodit na Dračák. Nezačal.

A pak už jen stačilo se nevzdat. Poznat ji. Zjistit, jaká ve skutečnosti je, a pozvat ji na rande. Kam jinam než do čajovny? Předvedl jsem svoje nejlepší triky s čajem. Objednal pu-erh a nechal ji ho louhovat s tím, že u čaje platí, že nesmí být ve vodě příliš dlouho, jinak pouští třísloviny, a že se čas hlídá. Chudák. Byla totálně zmatená, když jsem jí s plnou vážností předal malé přesýpací hodinky, ale bez písku. Zmateně zamávala rukama a vytřeštila oči. Že přece ten čaj nechce zkazit a že neví. Seděla naproti mně, krásná a zmatená, co se to děje. Poprvé v čajovně. Naproti divnej

týpek ve vytahany košili ze sekáče. A čaj, co se nesmí přelouhovat. Když jsem jí řekl pravdu, totiž že u tohohle čaje je všechno úplně jedno, protože bude chutnat jak tejden starý louhovaný ponožky s hlinou a že je to jen takový místní žert, jen mě plácla přes rameno a řekla: „Ty jsi!“

Už nevím, o čem jsme si povídali, ale na něco si pamatuji jasně. Když přišla, tak jako první věc, co jsem řekl, bylo, že jí stojí vlasy a že tím připomíná dikobraze. A že malinko šilhá. Ale že je to roztomilé. Neudělalo jí to ani trochu radost, ale stejně tam se mnou zůstala a pila čaj. Ten, který se nesmí přelouhovat. A smála se mým blbým vtipům. A to bohatě stačilo na to, abych svoje srdce rozpáral a část jí dal.

Mezi první věci, které mě Dan naučil, patřilo chození do čajovny. Záliba v čaji mi už zůstala, i když jsem se ze začátku s pár věcmi potýkala. Třeba už jen s tím, že jsem do té doby znala čaj akorát v sáčku a všechny ty „Ting, Pchang, Yun, Mao, Feny“ mi neřikaly naprosto nic. Nerozuměla jsem těm chutím, někdy jsem ani nepoznala, jestli pořád chladíme vodu, nebo už před námi stojí hotový čaj, bála jsem se, že zkazím přípravu, když ji Dan nechal na mně, a taky, že se ztrapním před čajmistry, které tam Dan osobně znal a vlastně je vnímal víc jako kamarády než jako obsluhu. Ve chvílích, kdy mi přišla smska: „Nestíhám, zaber křesílka a objednej čaj,“ mě pak jímala skoro panika, protože jsem pochybovala, že dovedu vybrat, na co by měl zrovna největší chuť. To až o mnoho let později jsem se odvážila sama dojít k čajovníkům koupit čaj a říct jim, že chci „takovej ten normálně nabíranej“ a zasmát se spolu s nimi, že jsem asi myslela spíš „sypanej“.

Na našem úplně prvním rande mě přitom Dan převezl tím, že nám k pu-erhu objednal hodiny. Jenže ta přesýpací část v nich chyběla a on dělal, že to přece vůbec nevadí. Obracel je a ptal se, jestli už má čaj vylít nebo ne. Samozřejmě jsem vůbec netušila, že pu-erh je věc, co sne-

se úplně všechno, třeba i vaření přes noc, aby z něj zbyla jen hustá hnědá kapalina plná kofeinu a všeho dalšího. Vidím to odpoledne jako dnes. Jak jsem trochu rozpačitě přicházela na náměstí a Dan si před vchodem házel s klíčky, zoufale neučesaněj, ale pískal si a usmál se hned, jak jsme se uviděli. Pak mě dostal svýma historkama o leguánovi a o tom, jak mu spadl v noci z poličky na hlavu. Nebo tím, že se hned zkraje zeptal, kde mám brejle. Že měl pocit, že je nosím, protože trochu šilhám. Že jsem mu přišla rozcuchaná, i když jsem se pečlivě snažila vlasy co nejvíc uhladit, ale ony prostě neposlouchaly – a dodnes neposlouchají. Pojmenoval je jako „ježaté“, a později jsme jim začali říkat „dikobraz“. Že on se tou dobou nečesal vůbec, mu nevadilo. Ze mě na oplátku vypadlo, byť jsem to neměla v plánu jako protiútok a vlastně jsem ani moc nepřemýšlela, co a proč říkám, že se mi líbí i oškliví kluci. No. Neměli jsme si co vyčítat, a i když jsem to tehdy nebrala zatím jako „rande“ – byla jsem ještě zadaná – to, jak jsme si rozuměli a jak se bavili, na mě udělalo dojem. A díky tomu, že jsme si dali pu-erh a já ho pila poprvé v životě, jsem ten dojem mohla převalovat ze strany na stranu celou noc, protože mi prostě nešlo usnout. Až do rána, fakt. To až později se ze mě stal kofeinový závislák a z čajovny další ze symbolů našeho vztahu, který navíc předurčoval k tomu, že se spolu jednou vydáme do čajového ráje v Dárdžilingu.

První polibek proběhl nesměle. Ostatně, já jsem nikdy nepoznal, jestli se nějaké holce líbím, ale když mi o nějakou šlo, řekl jsem si, že je případná facka dobrá kompenzace. Zvláštní. Nikdy jsem ji nedostal. Tu facku. Stalo se to cestou k ní domů. Silnice obklopená urbanistickými stavbami z dob vrcholného komunismu. Nepřátelské sídliště, kde z oken čouhalo několik květináčů a na chodníku se válely odpadky z typických zelených košů s vršky začerněnými od cigár. Něco mi pořád říkala. Mluvila a mluvila. Já šel celou cestu zticha a říkal si: „Tak teď. No dobře, tak až za tou další

zatáčkou, tam je to hezčí. Tak teď. No dobře, tak ještě chvílku.“ Dospěl jsem až do fáze, kdy se mě Zu zeptala, jestli ji vnímám. Podíval jsem se jí do očí. Poslední, co pronesla, bylo: „Co...“ A co? Prostě nebylo co ztratit.

Jak by řekli klasici: „Not great, not terrible.“ Polibek byl, ale kluka nechtěla. O tři týdny později už bylo všechno jedno a já jí napsal pohádku o dikobrazech. A ještě o pár měsíců později si z ní dělal srandu, že nejvíc pih má pod vlasama na čele, a že jsem jich napočítal něco přes tři miliony, ale pak jsem usnul.

Na ten Dračák, kterým to všechno začalo, jsem chodil vytrvale další dva roky, protože už mi bylo blbý to jen tak vzdát – a navíc jsem si tam našel přátele.

To, co se mezi námi s Danem hned v začátcích rozvinulo, přišlo strašně lehce, nenuceně a pozitivně. Hned v té čajovně mě naráz neskutečně zaujal a naráz pobavil. A po rozchodu s bývalým mi v cestě k němu už nic nestálo a já se na každou další schůzku těšila víc a víc. I když jsem tehdy říkala, že to přece není rande a že s ním nechodím, jen mě baví si s ním povídat. Ale... jen jsem si namlouvala bludy. A kdyby tehdy někdo sledoval můj prospěch ve škole, třeba v chemii nebo fyzice, vůbec by o tom se mnou nediskutoval. Zlom pak nastal asi po třech týdnech, v době, kdy mi Dan už řekl, že mě miluje, a mě to hrozně zaskočilo. Sotva jsem si připustila, že spolu asi vážně chodíme, ale rozhodně jsem nevěděla, jestli mu můžu totéž odpovědět nazpátek. Bála jsem se, stejně jako potom celý život, že když řeknu „miluju tě“, musím to myslet smrtelně vážně a na věky, jinak že to prostě není pravda a neměla bych říkat nic, co budu za dva měsíce chtít vzít zpátky.

Já se tehdy vypravila na zimní larp, kam on nejel. Však ještě nikoho kolem mě neznal a bylo by to pro něj asi sociálně náročnější. No, jenže mně se po něm tak stýskalo, že jsem se vůbec nedovedla soustředit na

kamarády a na to, že se mám vlastně nádherně. Seděla jsem sama na pokoji, koukala z okna na noční nebe a jedla jednu sladkost za druhou, až mi všechny došly. Koupala jsem se v tom neštěstí úplně do dna, ale vlastně byla současně strašně moc šťastná, protože to znamenalo, že k Danovi něco cítím, a to něco že je hrozně silné. A že ho teda asi vážně jako miluju. Ale z ohledu k bývalému příteli, který na larp přijel taky, jsem nechtěla běhat po chodbách a všem to nadšeně rozhlašovat. Nechala jsem si to pro sebe, a tak mi někteří nabízeli panáky a strchovali se o mě, protože mysleli, že jsem rozhozená z toho relativně nedávného rozchodu. Jakkoliv jsem za tak úžasnou péči chtěla poděkovat a uvést na pravou míru, že není úplně na místě, ještě chvíli jsem Dana radši nechávala v tajnosti. Do doby, než nás uviděl kamarád ze stejné bandy, který v Hradci studoval, a který si to pro sebe nenechal.

Ale ani tak jsem nečekala, že to mezi námi bude tak vážné. Nesedělo mi, že můj druhý kluk má být taky poslední, ale rychle se mi to rozleželo. V porovnání s jinými mi Dan vřdycky přišel o tolik lepší, že jsem o něj nechtěla přijít. Rozhodně ne tím, že bych udělala nějakou blbost s náhodným týpkem. Později jsem zvažovala i dobu, kterou jsme spolu strávili. Bála jsem se vyměnit nejdřív dva, pak tři, pak čtyři krásné šťastné roky za nějaké náhlé zamilování, které by taky mohlo po dvou týdnech skončit, ale už bez možnosti se k Danovi vrátit. A když, tak ne v původní podobě.

Nevím, jestli jsme se k sobě tak hodili, protože v mládí člověk připomíná tak trochu želatinu, která se přizpůsobí tvaru, kterému chce, nebo jestli jsme se ve světě opravdu našli tak brzo coby spřízněné duše, které se najít měly. Rozum se kloní spíš k té první variantě – přeci jen, ten „osud“ nám to neudělal těžké. Oba jsme žili ve stejném městě, měli stejný koníček, školu sto metrů od sebe, přibližně stejný věk a zálibu v zážitcích a cestování. Za sebou jeden vážný vztah a asi velkou chuť s někým novým randit, protože to k mládí přece patří. Ale i kdybychom se našli jenom proto, že se to mla-

dým děje snáz a taky snáz oba dělají kompromisy a nemají na druhého ještě žádné požadavky typu „starší / vyšší / bohatší než já, s autem / domem / bez psa / bez dětí, hudebník / tanečník / horolezec...“, tak to stálo za to a moc vděčím všem náhodám shůry, že nás nechaly se potkat.

Na naše první společné měsíce vzpomínám skrz závoj nostalgie, spíš než, že by byly opravdu tak kouzelné. Ve věku, kdy člověk ještě závisí na rodičích, nemá peníze, neřídí auto, musí denně do školy a ještě se světa tak trochu bojí, to asi ani jinak nejde. Často jsme tehdy po škole chodívali k Danovi domů, protože jeho rodiče na rozdíl od mých dřív než ve čtyři z práce nepřicházeli. Vařili jsme pro mě čaj a pro něj kafe v půllitrovém hrnečku a s tunou cukru, což jsem vůbec nedovedla pochopit, a občas i jídlo, kdy se Dan prokázal jako kuchař kouzelník. V lednici totiž nikdy nic moc neměli, ale stejně vymyslel, co z toho půjde udělat. Tenhle skill jsem se naučila až po dlouhých letech, v době, co jsem žila už zase sama a stylem „co najdu, to hodím na pánev a něco se stane“ vařila vlastně neustále. Až jsem si nad sebou kolikrát zazoufala, že bych jednou chtěla jíst něco, co má nějaký tvar a třeba i název. Po jídle jsme se pak zavírali do pokoje a snažili se dělat, že tam vlastně vůbec nejsme, abychom měli co nejvíc času pro sebe. Poslouchali Danovy oblíbené kapely, povídali si, smáli se, váleli se v posteli a užívali si jalový léta, ne že ne. Musela jsem si akorát dávat pozor na jazyk, abych nikdy nezmínila, jak humorně jsem doma přiznávala, že zrovna já chodím s potetovaným týpkem. Danovi rodiče o tom totiž do jeho sedmadvaceti nevěděli, i když už v těch devatenácti měl po těle obrázků asi pět.

A stejně jako to na tom Dračáku bláznivě začalo, tak to i bláznivě pokračovalo. Dodnes si pamatuju, jak byla Zuzka taková vykulená ze všeho, co jsem dělal, a já se předváděl. Třeba když jsem se snažil něco ukuchtit. Ne, že bychom teda v kuchyni vůbec něco pořádného měli, a já zas neměl